

عادی‌سازی آوارگی

حملات جنون آمیز صهیونیست‌ها به غزه نمی‌تواند واقعیت فرار یک میلیون نفر از سرزمین‌های اشغالی و آواره شدن ۷۰۰ هزار نفر دیگر را جبران کند

بحران نظامی-امنیتی تل‌آویو را تنها یک عملیات ضربتی و آزادسازی اسرای صهیونیست، می‌توانست تا حدودی جبران کند اما پس از سه هفته، نه‌تنها اسرا آزاد نشده‌اند که ۵۰ نفرشان هم قربانی حملات جنگنده‌های رژیم صهیونیستی شدند. بمباران بی‌امان غزه، حملات موشکی حماس را متوقف نکرده و تهاجم زمینی هم چیزی جز یک نمایش ضعیف و پرتلفات، دستاوردی برای دولت نتانیاهو نداشته است. ناکامی‌های سه هفته‌ای در میدان، احتمال فعال شدن سایر جبهه‌ها و فشارهای خارجی برای توقف جنایت در غزه، اوضاع سیاسی و اجتماعی صهیونیست‌ها را تا مرز فروپاشی پیش برده است. این جنگ، فروپاشی کامل پینش غالب اسرائیل از واقعیت و سیاست‌هایی را که در چند دهه اخیر دنبال کرده است را آشکار کرد. به هر حال فروپاشی قریب‌الوقوع بود، اگرچه همه نمی‌توانستند آن را ببینند. نشست مطبوعاتی روز شنبه بنیامین نتانیاهو، نخست‌وزیر رژیم صهیونیستی برای مهم کردن سرویس‌های امنیتی رژیم در این جنگ، خبر از مشخص بودن سرنوشت جنگ می‌دهد؛ نتانیاهو شکست را پذیرفته اما جسارت بیان آن را ندارد. او دیر یا زود ناچار است شروطی که مقاومت اسلامی تعیین کرده را بپذیرد و پس از آن برای همیشه از سیاست خداحافظی کند. در این گزارش به صورت اجمالی به حوزه‌هایی که رژیم صهیونیستی در آن طعم فروپاشی را چشیده، اشاره شده است.

فروپاشی سیاسی

برگزاری پنج انتخابات آن‌هم در بازه کمتر از چهار سال، رژیم صهیونیستی را دچار «بی‌ثباتی سیاسی» کرده بود. اگرچه ریشه این بی‌ثباتی نیز ناشی از ناتوانی رژیم در جنگ با مقاومت غزه بود اما چندان جدی گرفته نشد تا این بحران، به مرحله حاد خود برسد. در سرزمین‌های اشغالی، نتانیاهو مدت‌ها قبل از شروع جنگ عمیقاً منفرود بود. سیاست‌های ضددموکراتیک و سوءاستفاده از قدرت با استفاده از لایحه اصلاحات قضایی، جرقه یک جنبش اعتراضی بی‌سابقه چنددهه هفته‌ای در سرزمین‌های اشغالی را به راه انداخت. با وقوع جنگ، نتانیاهو از استعفا، عذرخواهی یا پذیرش اینکه سیاست قبلی‌اش در «مدیریت» حماس در غزه، تضعیف تشکیلات خودگردان فلسطین، تشویق الحاق کرانه باختری و نفی مذاکرات صلح، منجر به قدرتمندتر شدن ایده مقاومت شد، نه‌تنها خودداری کرده که نیروهای امنیتی و ارتش را مسئول این رخداد معرفی کرد. او پس از نشست در توییته نوشت: «می‌پرسند آیا [قبل از ۷ اکتبر و حمله مقاومت فلسطین]، همداری دریافت نکرده بودید؟ نه‌تنها هیچ همداری دریافت نکردم، بلکه امان و شایاک [دو سازمان اطلاعات

ارتش و امنیت داخلی] گزارش داده بودند که در وضعیت بازدارندگی خوبی در برابر حماس قرار داریم.» انتقادات گسترده از اتهام‌زنی نتانیاهو از سوی بسیاری از چهره‌ها ازجمله بنی گانتز، عضو کابینه جنگ رژیم صهیونیستی و یائیر لاپید، رهبر اپوزیسیون باعث شد تا نتانیاهو هم توییتش را حذف کند و هم «عذرخواهی» کند. با این حال کانال ۱۲ رژیم صهیونیستی خطاب به نتانیاهو گفت: «تو شکست خوردی و این اتفاق (حمله ۷ اکتبر) پایان فعالیت و زندگی سیاسی‌ات خواهد بود.» اکنون اکثر یهودیان اسرائیلی او و ایتمار بن گوریر، وزیر امنیت راست افراطی او را به دلیل شکست‌های شدید امنیتی و اطلاعاتی مقصر می‌دانند. همچون جنگ سال ۲۰۰۶ که نتیجه‌اش سقوط دولت اینهود اولمرت بود، این جنگ نیز در حداقلی‌ترین حالت دولت نتانیاهو را سرنگون خواهد کرد اما مساله اینجاست که این دولت وصله و پینه‌ای، پس از پنج انتخابات بر سر کار آمده و مشخص نیست که پس از جنگ، صهیونیست‌ها چند بار باید انتخابات برگزار کنند تا از دل آن کابینه‌ای شکل بگیرد.

فروپاشی اجتماعی

دولت راست افراطی نتانیاهو، فاجعه ناباشته شده در سال‌های اخیر را تشدید کرده است. دیوید شولمن، استاد دانشگاه عبری اورشلیم در مقاله‌ای نتانیاهو را متهم کرد که با سیاست‌هایش «کشور را به مرز جنگ داخلی» رسانده است. به اعتقاد او، نتانیاهو، نفرت را در میان جوامعی که جامعه اسرائیل را تشکیل می‌دهند دامن زده و گروهی از «بی‌بی‌ست‌های» (طرفداران نتانیاهو) خشن را شبیه فاشیست‌ها و باند‌های غارتگر مانند بسیاری از رژیم‌های خودکامه، ایجاد کرد. جدا از این، اصرار دولت بر اصلاحات قضایی، باعث تمرد نظامیان و به‌ویژه نیروهای ذخیره از خدمت در ارتش شد. حمله ۷ اکتبر، این گسل اجتماعی را تشدید کرد تا بیش از ۷۰۰ هزار صهیونیست، به جای ماندن در فلسطین اشغالی و کمک به ارتش، از کشور فرار کنند. البته آنهایی هم که ماندند، اوضاع خیلی خوبی ندارند. برآوردها نشان می‌دهد در این جنگ حدود ۷۰۰ هزار صهیونیست، آواره شده و در هتل‌ها یا بیابان اسکان داده شده‌اند. بحران اصلی اجتماعی احتمالاً پس از پایان جنگ خودش را نشان خواهد داد؛ چراکه تقریباً نیمی از این افراد به هیچ عنوان حاضر به بازگشت به شهرک‌هایی که در آن زندگی می‌کرده‌اند، نیستند. براساس گزارش شبکه ۱۲ تلویزیون رژیم صهیونیستی درحال حاضر دست‌کم ۶۰ هزار شهرک‌نشین از منطقه شمالی آواره شده‌اند و حتی اگر جنگ نیز پایان یابد آنها برای بازگشت به خانه‌هایشان عجله ندارند. آویگدور لیبرم، وزیر جنگ اسبق رژیم صهیونیستی گفته که «دست‌کم ۲۰۰ هزار

شهرک‌نشین اسرائیلی که در جریان جنگ آواره شده‌اند هرگز به خانه‌های خود برنخواهندگشت.» آلموگ کوهن، یکی از اعضای کنست هم گفته «اسرائیلی‌ها هرگز به شهرک‌های اطراف غزه برنمی‌گردند و حتی یک «سگ» هم این کار را نمی‌کند.» به این مشکلات، باید تظاهرات انبوهه اسرای صهیونیست را هم اضافه کرد. آنها به خیابان آمده‌اند تا دولت را وادار کنند به فکر مشکل آنان یعنی آزادی اسرا باشد. بخشی از اعتراض آنها به اقدام هفته گذشته رژیم در برابر پیشنه‌ها حماس بازمی‌گردد. حماس اعلام کرد که برای نشان دادن حسن نیت خود حاضر است دو سه اسرائیلی را آزاد کند اما تل‌آویو در پاسخ گفته بود که حاضر نیست آنان را تحویل بگیرد. اگر صهیونیست‌ها نتوانند بیش از ۲۰۰ اسیری که در دست مقاومت است را بازگردانند، اوضاع از این هم پیچیده‌تر می‌شود.

فروپاشی اقتصادی

تا پیش از جنگ، اقتصاددانان توجه ویژه‌ای به کاهش ۶۰ درصدی حجم سرمایه‌گذاری خارجی و کاهش ۸۰ درصدی هزینه متوسط یک استارت‌آپ اسرائیلی هنگام فروختن به یک شرکت خارجی داشتند. نشانه‌هایی از بحران صنعتی وجود دارد که بر مناطقی که وابستگی بالایی به سرمایه‌گذاری‌های خارج از کشور، به‌ویژه فناوری پیشرفته دارند، تاثیر می‌گذارد. با وقوع جنگ، در ساحل تل‌آویو، ساخت‌وسازها متوقف شده است. جرقه‌بیل‌ها و داربست‌ها متروک هستند. توقف نزدیک به ۸۰ درصد از تمام پروژه‌های در دست ساخت، تعطیلی یک سوم رستوران‌ها در شهرهای بزرگ به دلیل کمبود کارمند و کاهش ۱۰ تا ۱۵ درصدی نیروی کار شرکت‌های با فناوری پیشرفته و کمبود کارگر، اقتصاد را به چالش جدی کشانده است. نزدیک به ۳۶۰ هزار نیروی ذخیره توسط ارتش فراخوان شده‌اند این معادل ۱۰ درصد از کارگران است. سوال این است که در این جنگ چه تعداد از کارمندان استارت‌آپ‌ها که ۱۸ درصد از تولید ناخالص داخلی (GDP) را تشکیل می‌دهند، زنده خواهند ماند؟ صهیونیست‌ها تعطیلات، میهمانی‌ها و رویدادها را لغو کرده و در خانه مانده‌اند و از حضور در سر کار خودداری می‌کنند. علاوه‌بر این، ضربه اصلی به حوزه گردشگری خورده و برخی از تورها تا دو سال آینده لغو شده‌اند، زیرا بیم آن می‌رود که تهاجم تلافی‌جویانه به غزه به یک جنگ منطقه‌ای تبدیل شود.

فروپاشی نظامی

در روزهای ابتدایی جنگ، حسین امیرعبداللهیان، وزیر امور خارجه ایران گفت «سیستم‌های سیاسی و امنیتی» رژیم صهیونیستی «به کلی از بین رفته» است. او تنها بخش فعال رژیم را «ماشین جنگی»‌اش خواند اما این

ماشین هم پس از سه هفته، کاری از پیش نبرد. سیمون تیس‌دال، تحلیلگر ارشد گاردین نوشته که نخست‌وزیر بنیامین نتانیاهو و کابینه جنگی او با ژنرال‌های خود درمورد بهترین راهکار اختلاف دارند. تهدیدهای ایران درباره فعال شدن محور مقاومت در سطح منطقه، پیشروی شبه‌نظامیان شیعه عراقی و سوری به سمت مرزهای اسرائیل، حملات از یمن، افزایش خشونت در کرانه باختری و تعمیق بن‌بست با حزب‌الله لبنان، این حس را تشدید کرده که اسرائیل از هر طرف در محاصره است. نتانیاهو قول داده است که حماس را از نظر نظامی و سیاسی کاملاً از بین ببرد. تحلیلگران به‌طور جدی تردید دارند که این امکان‌پذیر باشد. با این حال، حتی اگر موفق شود، تاکنون نتوانسته به سوال اساسی جو بایدن، رئیس‌جمهور ایالات متحده پاسخ دهد که بعد از آن چه می‌شود؟ با وجود حملات بی‌سابقه روزهای گذشته و فرماندهی نیروهای آمریکایی در این جنگ، صهیونیست‌ها به هیچ‌یک از اهداف ازپیش‌تعیین شده دست پیدا نکرده‌اند. پاشنه‌آشیل صهیونیست‌ها، طولانی شدن جنگ است. حتی اگر ارتش این کشور که توان جنگ طولانی مدت را ندارد هم بتواند مقاومت کند، حملات موشکی، اقتصاد این رژیم را دگرگیر خواهد کرد. علاوه‌بر این، باید خطر فعال شدن جبهه‌های دیگر در این جنگ را نیز در نظر گرفت.

فروپاشی قدرت نرم

بیش از ماشین جنگی و توان اقتصادی، نفوذ رژیم صهیونیستی در جهان متأثر از قدرت نرمش بود. با وجود ممانعت‌های دولت‌ها، در بسیاری از کشورها، تظاهرات مردمی علیه جنایات رژیم صهیونیستی برگزار شده است. شدت جنایات صهیونیست‌ها به اندازه‌ای بود که بسیاری که در دقایق ابتدایی حملات با تل‌آویو ابراز همدردی می‌کردند، ساعتی بعد، نگاه دیگری به جنگ داشتند. یکی از این افراد زوران میلانویچ، رئیس‌جمهور کرواسی بود که گفت: «حس ترحم من به تل‌آویو ظرف ۱۵ دقیقه از بین رفت.» فروپاشی قدرت نرم رژیم به اندازه‌ای عمیق است که پس از اینکه ارتش اسرائیل هفته گذشته فیلم دوربین حمله مقاومت را منتشر کرد، این ویدئو تاثیری نداشت و نتوانست بر جریان اخبار تاثیر بگذارد. مثل همیشه، رسانه‌های بین‌المللی بر آنچه امروز اتفاق می‌افتد یعنی بمباران غزه متمرکز شدند. همچنین امتناع اسرائیل از ارسال کمک‌های بشردوستانه و آب یا هرگونه سوخت کافی به غزه، عدم کمک به مجروحان، حمله به بیمارستان و این باور گسترده که اسرائیل قوانین بین‌المللی را زیر پا می‌گذارد، همگی افکار عمومی را به ضدیت با صهیونیست‌ها کشانده است. از دید بسیاری از مردم جهان، اسرائیل از قربانی به متجاوز تبدیل شده است. آسیب وارد شده، روند عادی‌سازی با کشورهای عربی را هم از مسیر خارج کرد.

